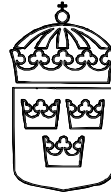

Kommittédirektiv

En samlad och EU-anpassad
djurhälsolagstiftning

Dir.
2018:111

Beslut vid regeringssammanträde den 6 december 2018.

Sammanfattning

En särskild utredare ska göra en översyn av nuvarande lagstiftning på djurhälsoområdet. Syftet med översynen är att anpassa lagstiftningen till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/429 av den 9 mars 2016 om överförbara djursjukdomar och om ändring och upphävande av vissa akter med avseende på djurhälsa ("djurhälsolag"), här kallad EU:s djurhälsoförordning, och andra nya EU-bestämmelser. Syftet är också att få till stånd en modern och sammanhållen lagstiftning med en tydlig systematik. Lagstiftningen ska säkerställa ett gott smittskydd och därigenom tillvarata djurskydds-, folkhälso- och miljöintressen samt produktionsekonomiska intressen.

Utredaren ska bl.a.

- överväga vilka lagstiftningsåtgärder, t.ex. processuella bestämmelser, som kan krävas för att komplettera EU:s djurhälsoförordning och annan ny lagstiftning på EU-nivå
- bedöma om det finns behov av och möjlighet att ha andra kompletterande nationella bestämmelser
- lämna förslag till en ny djurhälsolag som är enkel att förstå, överblicka och tillämpa.

Uppdraget ska redovisas senast den 31 december 2019.

Den nuvarande djurhälsoregleringen

Lagstiftningen på djurhälsoområdet består dels av direkt tillämpliga EU-förordningar, dels av svensk lagstiftning. Den svenska lagstiftningen syftar till att säkerställa ett gott smittskydd i Sverige och kompletterar och genomför i många avseenden den unionslagstiftning som faller inom respektive lags tillämpningsområde.

EU-regler om åtgärder vid sjukdomsutbrott

Stora delar av lagstiftningen som berör djurhälsa är harmoniserad på unionsnivå. EU-regleringen omfattar mer än 50 grundläggande direktiv och förordningar, varav några antogs redan på 1960-talet. Totalt finns på området cirka 400 rättsakter, vilket innebär att lagstiftningen är svåröverskådlig.

Lagstiftningen omfattar regler om övervakning och bekämpning av vissa djursjukdomar samt om åtgärder som ska iakttas i samband med import till EU av och handel mellan medlemsstater med djur och djurprodukter för att förhindra spridning av vissa djursjukdomar. Medlemsstaterna får ha mer långtgående regler när det gäller bekämpning av djursjukdomar inom det egna landet. Reglerna gäller i princip bara djur som hålls av människor, dvs. inte vilda djur.

Nationella regler om åtgärder vid sjukdomsutbrott

Hur man ska övervaka och bekämpa smittor som sprids mellan djur eller mellan djur och människor regleras i ett flertal lagar, bl.a. epizootilagen (1999:657), zoonoslagen (1999:658), bisjukdomslagen (1974:211), lagen (2006:806) om provtagning på djur, m.m. och lagen (2006:807) om kontroll av husdjur, m.m. samt i förordningar som beslutats med stöd av dessa lagar.

Bestämmelser om smittskyddskrav vid in- och utförsel av djur och djurprodukter finns i förordningen (1994:1830) om införsel av levande djur m.m. och förordningen (1994:542) om utförsel av levande djur m.m., som antagits med stöd av lagen (1975:85) med bemyndigande att meddela forskrifter om in- eller utförsel av varor.

Statens jordbruksverk har med stöd av bemyndiganden i ovan nämnda förordningar beslutat om föreskrifter med detaljerade bestämmelser om övervakning, förebyggande och bekämpning av smittsamma djursjukdomar samt om in- och utförselkrav för levande djur och animaliska produkter.

Nationella regler om bekämpning av allmänfarliga sjukdomar

Epizootilagen innehåller bestämmelser för att förhindra spridning av epizootiska sjukdomar dvs. allmänfarliga djursjukdomar. Begreppet allmänfarlig definieras som sjukdomar som kan utgöra ett allvarligt hot mot människors eller djurs hälsa eller medföra stora ekonomiska förluster för samhället. Lagens bestämmelser syftar till att utrota sådana sjukdomar om de påvisas i landet. Enligt ett bemyndigande i epizootiförordningen (1999:659) får Jordbruksverket besluta om vilka sjukdomar som ska betraktas som allmänfarliga och därmed bekämpas enligt epizootilagstiftningen.

Gemensamt för epizootiska sjukdomar är att de normalt inte finns i landet och att det anses nödvändigt att omedelbart utrota dem om de påvisas. Bland dessa sjukdomar finns sådana som är mycket smittsamma och som inte kan bekämpas genom åtgärder i näringens regi, t.ex. mul- och klövsjuka och svinpest, men även mindre smittsamma produktionsstörande sjukdomar som tidigare funnits i Sverige och som utrotats genom kontrollprogram i samarbete mellan Jordbruksverket och näringen. I takt med att sjukdomarna utrotats har Jordbruksverket beslutat att föra in dem i föreskrifterna om epizootiska sjukdomar. Det har varit Jordbruksverkets ambition att genom att föreskriva om åtgärder mot sjukdomar utrota dem i hela landet för att härmed möjliggöra handel med djur inom landet utan risker för sjukdomsspridning.

Nationella regler om bekämpning av zoonoser

Zoonoslagen syftar till att bekämpa sjukdomar och smittämnen hos djur som kan spridas naturligt från djur till människa och som inte omfattas av epizootilagen. Lagen ska dock bara tillämpas på sådana zoonoser som det finns tillräckliga kunskaper om för att

effektivt kontrollera och bekämpa. Vilka sjukdomar som ska omfattas av zoonoslagstiftningen beslutas av Jordbruksverket i verkställighetsföreskrifter. Enligt föreskrifterna omfattar lagstiftningen i dagsläget endast salmonella.

Med stöd av zoonoslagen och livsmedelslagen (2006:804) övervakas och bekämpas salmonella i hela livsmedelskedjan från gårdsnivå till detaljhandeln. I samband med Sveriges inträde i EU utarbetade Jordbruksverket i samarbete med Statens veterinärmedicinska anstalt (SVA) och Livsmedelsverket ett dokument som beskriver den svenska salmonellakontrollen, de s.k. salmonellakontrollprogrammen. Programmen godkändes av kommissionen och utgör grunden för de svenska s.k. salmonellagarantierna. Dessa garantier innebär att endast kött, ägg och levande fjäderfä som genom provtagning har visats vara fria från salmonella får sändas till Sverige från andra medlemsstater i EU.

Bekämpning av bisjukdomar

Bekämpning av bisjukdomar regleras inte i epizootilagen utan i bisjukdomslagen och bisjukdomsförordningen (1974:212). Enligt ett bemyndigande i bisjukdomslagen får regeringen föreskriva vilka bisjukdomar som ska bekämpas. Endast sjukdomar som sprids genom smitta och som allvarligt kan skada biodling får omfattas. Av bisjukdomsförordningen framgår att lagstiftningen ska tillämpas på tre sådana sjukdomar (amerikansk yngelröta, varroakvalster och trakékvalster). När lagstiftningen kom till på 1970-talet fanns inte varroakvalster eller trakékvalster i landet. Lagstiftningen syftade till att ge myndigheterna redskap att genom långtgående åtgärder utrota sjukdomarna om de skulle påvisas. Sverige är än i dag fritt från trakékvalster, men varroakvalster och amerikansk yngelröta har etablerats i landet.

Jordbruksverket är enligt bisjukdomsförordningen ansvarig myndighet för bekämpning av sjukdomar hos bin. Förordningen anger även att länsstyrelsen, i län där biodling bedrivs, ska utse bitillsynsmän efter samråd med biodlarföreningar. Dessa bitillsynsmän har enligt bisjukdomslagstiftningen långtgående befogenheter när det gäller att kontrollera sjukdomsläget i bigårdar och att besluta om åtgärder.

Till skillnad från bestämmelserna enligt epizootilagstiftningen syftar bestämmelserna om bekämpning av bisjukdomar inte till att utrota sjukdomarna i fråga eftersom detta inte anses vara möjligt när det gäller amerikansk yngelröta och varroakvalster. Åtgärderna syftar i stället till att minska skadeverkningarna av de olika sjukdomarna, antingen genom destruktion av bisamhällen eller genom att förelägga biodlare att behandla bisamhällen.

Frivilliga kontrollprogram

Enligt lagen om kontroll av husdjur, m.m. får regeringen eller, efter regeringens bemyndigande, Jordbruksverket meddela föreskrifter om kontroll av husdjur och andra djur som människan har i sin vård samt ge organisationer på jordbruksnäringens område eller andra sammanslutningar rätt att anordna sådan kontroll.

Lagen syftar till att främja animalieproduktionen och djurs lämplighet för avel i näringsverksamhet, förebygga sjukdomar hos djur samt främja en långsiktig förvaltning av husdjursgenetiska resurser.

Enligt bemyndiganden i förordningen (2006:816) om kontroll av husdjur, m.m. har Jordbruksverket föreskrivit om kontrollprogram och godkänt planer och riktlinjer för frivilliga kontrollprogram som drivs av organisationer på jordbruksnäringens område. Kontrollprogrammen finansieras genom avgifter från organisationernas medlemmar och bidrag från Jordbruksverket. Det är frivilligt att delta i dessa program, men anslutna lantbrukare är skyldiga att följa bestämmelserna i programmen. Målsättningen med programmen är att anläggningar ska kunna friförklaras från sjukdomar.

Obligatoriska kontrollprogram

Lagen om provtagning på djur, m.m., här kallad provtagningslagen, omfattar regler om kartläggning och kontroll av smittsamma djursjukdomar, kontroll av rests substanser i djur och djurprodukter, märkning och registrering av djur samt åtgärder för att hindra spridning av smittsamma djursjukdomar. Enligt lagen får

regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer besluta om åtgärder för bekämpning av sjukdomar som inte omfattas av epizootilagen eller zoonoslagen. I övrigt finns inga begränsningar för vilka djursjukdomar och zoonoser som får övervakas och bekämpas enligt lagens bestämmelser.

I likhet med epizootilagen innehåller provtagningslagen bestämmelser om att åtgärder får utföras utan samtycke av djurens ägare.

Med stöd av provtagningslagen har Jordbruksverket utfärdat föreskrifter om obligatorisk kontroll av vissa sjukdomar efter det att en stor del av landets besättningar blivit fria från dem genom anslutning till frivilliga program. När hela landet genom de obligatoriska åtgärderna har blivit fritt från sjukdomen har Jordbruksverket i vissa fall också fört in sjukdomen i föreskrifterna om epizootiska sjukdomar för att möjliggöra bekämpning enligt epizootilagen om den åter skulle påvisas i landet.

EU:s djurhälsoförförordning

Det övergripande innehållet i EU:s djurhälsoförförordning

I mars 2016 antogs EU:s djurhälsoförförordning. Med några undantag ska EU:s djurhälsoförförordning tillämpas från den 20 april 2021, då den kommer att ersätta ett stort antal beslut, direktiv och förordningar. När det gäller t.ex. förflyttning av sällskapsdjur utan kommersiellt syfte ska dock nuvarande rättsakter fortsätta att gälla i stället för motsvarande delar av förordningen till och med den 21 april 2026, vilket framgår av artikel 277 i förordningen.

EU:s djurhälsoförförordning kommer inte att ersätta samtliga nu gällande EU-rättsakter på djurhälsoområdet. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 999/2001 av den 22 maj 2001 om fastställande av bestämmelser för förebyggande, kontroll och utrotning av vissa typer av transmissibel spongiform encefalopati (TSE-förordningen) kommer att fortsätta att gälla även när EU:s djurhälsoförförordning har börjat tillämpas. Även Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2160/2003 av den 17 november 2003 om bekämpning av salmonella och vissa

andra livsmedelsburna zoonotiska smittämnen kommer att bestå. I förordning (EG) nr 2160/2003 finns det rättsliga stödet för Sveriges salmonellagarantier för kött, ägg och fjäderfä. Det klargörs genom en övergångsbestämmelse i artikel 273 i EU:s djurhälsoförordning att Sveriges och Finlands salmonellagarantier för levande fjäderfä ska fortsätta att gälla även efter att förordningen börjat tillämpas.

EU:s djurhälsoförordning är en ramlag som ska kompletteras av närmare bestämmelser som ska antas av kommissionen i form av delegerade akter och genomförandeakter (i enlighet med artiklarna 290 och 291 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt).

Förordningen omfattar regler om bl.a. sjukdomsövervakning, beredskap, sjukdomsbekämpning, registrering av djur och anläggningar, spårbarhet, villkor för djurförflyttningar, införsel till unionen, export från unionen och nödgärder mot djursjukdomar. Medlemsstaterna ska enligt artikel 268 i förordningen fastställa regler om sanktioner för överträdelser av förordningen och vidta alla nödvändiga åtgärder för att se till att de tillämpas. Sanktionerna ska vara effektiva, proportionerliga och avskräckande. Medlemsstaterna får enligt artikel 269 inom sina territorier tillämpa ytterligare eller strängare åtgärder än vad som fastställs i förordningen när det gäller ansvarsområden för djurhälsa, anmälan inom medlemsstaten, övervakning, registrering, godkännande, journalföring, register och spårbarhetskrav. Kraven ska dock vara förenliga med förordningen och får inte hindra förflyttning mellan medlemsstaterna.

Delvis innebär förordningen en konsolidering av redan befintliga EU-regler, men den innehåller även en del nyheter jämfört med dagens lagstiftning. I det följande redogörs för de viktigaste nyheterna.

Djurhållares ansvar för djurhälsa

I EU:s djurhälsoförordning klargörs vilket ansvar olika parter har för djurhälsa och smittskydd. Till skillnad från vad som gäller enligt den nuvarande EU-lagstiftningen innebär förordningen att

djurhållare, djuryrkesverksamma personer och veterinärer är skyldiga att vidta åtgärder för att förhindra smittspridning.

Regelverket innebär att alla djurhållare, inklusive sällskapsdjurhållare, har ett ansvar för att minimera risken för sjukdoms-spridning. För andra djurhållare än sällskapsdjurhållare innebär förordningen dessutom en skyldighet att vidta lämpliga biosäkerhetåtgärder och att ha adekvat kunskap om djursjukdomar, principer för biosäkerhet, samspelet mellan djurhälsa, djurskydd och människors hälsa m.m.

Veterinärer och yrkesverksamma inom vattenlevande djurs hälsa ska inom ramen för sin verksamhet vidta alla lämpliga åtgärder för att förhindra att sjukdomar introduceras, utvecklas och sprids. Vidare ska de aktivt delta i att förbättra medvetenheten om djurhälsa och om samspelet mellan djurhälsa, djurskydd och människors hälsa.

Förteckning och kategorisering av smittsamma djursjukdomar

Förordningen innehåller bestämmelser om hur olika kategorier av smittsamma djursjukdomar ska övervakas och bekämpas. Dessa bestämmelser ska tillämpas på sjukdomar som anges i förordningens artikel 5.1 samt på ytterligare sjukdomar som förtecknas i bilaga II. Vilka åtgärder som ska vidtas mot respektive sjukdom beror på hur sjukdomen kategoriseras enligt artikel 9.1. Sjukdomar som kategoriseras enligt artikel 9.1 a ska vara föremål för omedelbara utrotningsåtgärder om de påvisas inom EU. Sjukdomar enligt artikel 9.1 b är sådana som finns inom unionen och som ska vara föremål för kontrollprogram med det slutliga målet att de ska utrotas i hela unionen, medan kategorisering enligt artikel 9.1 c innebär att medlemsstater som är fria från sjukdomen, eller har kontrollprogram som har godkänts av kommissionen och som syftar till frihet, får ansöka om att ställa särskilda krav vid införsel. Detta motsvarar de s.k. tilläggsgarantier som medlemsstaterna har rätt att ansöka om för vissa sjukdomar enligt dagens EU-regler.

Beslut om kategorisering av djursjukdomar ska baseras på bedömningsgrunder och kriterier som anges i förordningen. Kom-

missionen förväntas före slutet av 2018 besluta om en genomförandeakt om kategorisering av samtliga förtecknade sjukdomar.

Medlemsstaterna får enligt artikel 171 i förordningen ha nationell lagstiftning med krav på åtgärder även för andra sjukdomar hos landlevande djur än de som omfattas av förordningens artikel 5.1 och bilaga II, men åtgärderna får inte hindra förflyttning av djur och produkter mellan medlemsstaterna eller gå utöver vad som är lämpligt och nödvändigt för att bekämpa sjukdomarna. Detta innebär att länderna kan inrätta bekämpningsprogram för andra än förtecknade sjukdomar, men att de inte får kräva provtagning eller andra åtgärder med avseende på dessa sjukdomar vid införsel av djur från andra länder. När det gäller vattenlevande djur finns dock enligt artikel 226 i förordningen möjlighet för medlemsstaterna att, under vissa förutsättningar, införa åtgärder som innebär restriktioner i möjligheten att förflytta djur mellan medlemsstaterna om det är nödvändigt för att förhindra introduktion och spridning av andra än förtecknade sjukdomar. Det krävs då bl.a. att åtgärden först anmäls till och godkänns av kommissionen. Det finns också visst utrymme enligt artikel 170 i förordningen för att ha nationella bestämmelser om bekämpning av vissa förtecknade sjukdomar hos landlevande djur och om förflyttning av sådana djur och avelsmaterial från landlevande djur inom medlemsstatens eget territorium.

Uppdraget att ta fram en samlad och EU-anpassad djurhälsolagstiftning

Behovet av anpassningar till EU:s djurhälsoförordning

EU:s djurhälsoförordning ska i huvudsak börja tillämpas i april 2021. Som nämnts utgör förordningen en ny generell reglering för bekämpning av överförbara djursjukdomar och zoonoser. Det finns därför ett behov av att se över den svenska djurhälsolagstiftningen.

Utredaren behöver analysera innehållet i EU:s djurhälsoförordning och överväga vilka kompletterande bestämmelser

som kan krävas. Utredaren behöver också överväga vilka bestämmelser i den nuvarande svenska lagstiftningen som kan och bör bevaras och om det också finns behov av och möjlighet att införa nya bestämmelser utöver de som krävs, som en komplettering av EU:s djurhälsoförordning. Syftet är att säkerställa att Sverige när förordningen börjar tillämpas har en ändamålsenlig och välbalanserad kompletterande reglering om bekämpning av överförbara djursjukdomar och zoonoser på plats. Lagstiftningen ska säkerställa ett gott smittskydd och därigenom tillvarata djurskydds-, folkhälso- och miljöintressen samt produktionsekonomiska intressen.

Utredaren ska

- undersöka vilken kompletterande nationell reglering, exempelvis processuella bestämmelser, som EU:s djurhälsoförordning kräver
- bedöma behovet av kompletterande bestämmelser när det gäller djurhållares, veterinärens och andra yrkesverksamma personers ansvar för djurhälsa
- analysera om det är nödvändigt att i svensk lagstiftning ha regler om åtgärder mot sjukdomar som inte är förtecknade i artikel 5.1 eller bilaga II till EU:s djurhälsoförordning, och i så fall ange för vilka sjukdomar detta behövs
- bedöma på vilken nivå det är lämpligt att beslut tas om en eventuell ”nationell sjukdomsförteckning” – i lag, förordning eller i myndighetsföreskrift
- analysera vilka bestämmelser om sanktioner som Sverige behöver eller bör införa
- bedöma om andra kompletterande svenska bestämmelser behövs för att säkerställa ett gott smittskydd och därigenom tillvarata djurskydds-, folkhälso- och miljöintressen samt produktionsekonomiska intressen
- analysera vilket nationellt utrymme det finns att i svensk rätt behålla eller införa sådana kompletterande bestämmelser, om det övervägs.

När utredaren överväger behovet av nationella bestämmelser om åtgärder mot sjukdomar ska hänsyn tas till vilka förutsätt-

ningar näringen har att genom smittskyddsåtgärder och branschöverenskommelser förhindra spridning utan lagstiftningsåtgärder.

Behovet av anpassningar till den nya förordningen om offentlig kontroll

De materiella reglerna om djurhälsa kompletteras på EU-nivå av bestämmelser om hur medlemsstaternas kontroll ska organiseras och bedrivs. Den rättsliga ramen för den offentliga kontrollen finns i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 882/2004 av den 29 april 2004 om offentlig kontroll för att säkerställa kontrollen av efterlevnaden av foder- och livsmedelslagstiftningen samt bestämmelserna om djurhälsa och djurskydd.

I mars 2017 antogs en ny kontrollförordning, Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/625 av den 15 mars 2017 om offentlig kontroll och annan offentlig verksamhet för att säkerställa tillämpningen av livsmedels- och foderlagstiftningen och av bestämmelser om djurs hälsa och djurskydd, växtskydd och växtskyddsmedel samt om ändring av Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 999/2001, (EG) nr 396/2005, (EG) nr 1069/2009, (EG) nr 1107/2009, (EU) nr 1151/2012, (EU) nr 652/2014, (EU) 2016/429 och (EU) 2016/2031, rådets förordningar (EG) nr 1/2005 och (EG) nr 1099/2009 och rådets direktiv 98/58/EG, 1999/74/EG, 2007/43/EG, 2008/119/EG och 2008/120/EG och om upphävande av Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 854/2004 och (EG) nr 882/2004, rådets direktiv 89/608/EEG, 89/662/EEG, 90/425/EEG, 91/496/EEG, 96/23/EG, 96/93/EG och 97/78/EG samt rådets beslut 92/438/EEG (förordningen om offentlig kontroll).

Förordning (EU) 2017/625 ersätter nuvarande förordning (EG) nr 882/2004 och ska börja tillämpas den 14 december 2019.

I flera svenska lagar finns bestämmelser som kompletterar nuvarande förordning (EG) nr 882/2004. Det pågår för närvarande ett arbete inom Regeringskansliet med att ta fram de författningsändringar som krävs när förordning (EU) 2017/625 ska börja tillämpas. I denna översyn ingår även lagstiftningen på djurhälsoområdet.

I förordning (EU) 2017/625 finns bl.a. bestämmelser om hur behöriga myndigheter får delegera offentlig kontroll och annan offentlig verksamhet till privata organ ("organ med delegerade uppgifter") och fysiska personer. I det pågående lagstiftningsarbetet har det uppmärksammats att det på djurhälsoområdet finns bestämmelser som särskilt reglerar veterinärers möjlighet att i enskilda fall besluta om åtgärder för att förebygga spridning av eller bekämpa smittor samt utöva offentlig kontroll, se 7 och 8 §§ zoonoslagen. Det finns också bestämmelser i provtagningslagen och lagen om kontroll av husdjur, m.m. som ger möjlighet för en kontrollmyndighet att överlåta vissa andra uppgifter till privata organ. Bedömningen har gjorts att det är mest ändamålsenligt att tills vidare behålla de särskilda bestämmelserna om delegering av myndighetsutövning i den svenska djurhälso- lagstiftningen, i avvaktan på den översyn av djurhälso- lagstiftningen som ska ske enligt dessa direktiv.

Även bisjukdomslagen och bisjukdomsförordningen innehåller, som har nämnts i det föregående, bestämmelser om delegering av myndighetsutövning till bitillsynsmän.

Utredaren ska mot den beskrivna bakgrunden

- bevaka det lagstiftningsarbete som kommer att pågå under 2019 med anpassning till förordning (EU) 2017/625 och beakta de författningsförslag som lämnas där
- bedöma om det krävs ytterligare anpassning av djurhälso- lagstiftningen till förordning (EU) 2017/625, särskilt när det gäller delegering av offentlig kontroll och annan offentlig verksamhet till privata organ eller fysiska personer.

Behovet av ett samlat regelverk

De nuvarande svenska bestämmelserna om bekämpning av smittsamma djursjukdomar och zoonoser finns i ett antal författningar som har tillkommit under flera år. Dessa författningar har dessutom ändrats i olika omgångar, vilket har lett till att lagstiftningen är svåröverskådlig. Det finns därför ett behov av att göra lagstiftningen tydligare och mer lättläst och ge den en ändamålsenlig struktur.

Med utgångspunkt i de bedömningar och ställningstaganden som gjorts i tidigare beskrivna delar av uppdraget ska utredaren därför

- föreslå en ny sammanhållen djurhälsolag och tillhörande förordning som innehåller de bestämmelser som bedöms nödvändiga och lämpliga som komplettering till EU-bestämmelserna på området
- lämna förslag till eventuella andra författningsändringar och åtgärder som bedöms behövas som en följd av den nya lagen och förordningen
- redovisa en bedömning när det gäller förslagets förenlighet med EU-rätten, särskilt EU:s djurhälsoförordning och förordning (EU) 2017/625.

Konsekvensbeskrivningar

Utredarens beslutsunderlag och eventuella åtgärder och metoder ska följa kommittéförordningens (1998:1474) krav på konsekvensbeskrivningar och kostnadsberäkningar och förordningen (2007:1244) om konsekvensutredning vid regelgivning.

Om utredaren lämnar förslag till åtgärder med organisatoriska, budgetära eller andra samhällsekonomiska effekter ska förslagen åtföljas av analys av vilka konsekvenser förslagen får för enskilda, rättsväsendet och kontrollmyndigheterna.

Om förslagen innebär kostnadsökningar eller intäktsminskningar för det allmänna ska utredaren föreslå en finansiering enligt de krav som anges i 14–15 a §§ kommittéförordningen.

Vidare ska utredaren analysera hur olika aktörer påverkas av eventuella förslag, t.ex. när det gäller administrativa bördor, finansiering och deltagande i olika typer av insatser. Utredaren ska även utreda vilka konsekvenser eventuella förslag kan få i förhållande till EU-rätten och annan relevant lagstiftning.

Kontakter och redovisning av uppdraget

Utredaren ska i den utsträckning det behövs samråda med och inhämta upplysningar från berörda myndigheter och organisationer, särskilt Arbetsmiljöverket, Folkhälsomyndigheten, Havs- och vattenmyndigheten, Jordbruksverket, Kommerskollegium, Lantbrukarnas Riksförbund, Livsmedelsverket, länsstyrelserna, Naturvårdsverket, Referenslaboratoriet för bihälsa vid Sveriges lantbruksuniversitet, Sametinget och SVA.

Utredaren ska hålla sig informerad om och beakta relevant arbete som pågår inom Regeringskansliet, kommittéväsendet och EU.

Uppdraget ska redovisas senast den 31 december 2019.

(Näringsdepartementet)